

Sygn. akt I A Ca 824/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Magdalena Pankowicz
Sędziowie	:	SA Jadwiga Chojnowska SO del. Grażyna Wołosowicz (spr.)
Protokolant	:	Iwona Aldona Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2015 r. w Białymstoku

na rozprawie skargi pozwanej o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 22 kwietnia 2009 r., sygn. akt I Nc 14/09

z powództwa (...) **w W.**

przeciwko **W. G. (1)**

o zapłatę

na skutek apelacji **pozwanej**

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 9 maja 2014 r. sygn. akt I Nc 31/13

I. zmienia zaskarżony wyrok:

- a) **w punkcie II w ten sposób, że oddala powództwo w stosunku do pozwanej W. G. (1);**
- b) **w punkcie III w ten sposób, że zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;**

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 2.865 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję;

III. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Suwałkach kwotę 3.961 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Pozwana W. G. (1) wniosła skargę o wznowienie postępowania w sprawie sygn. akt I Nc 14/09 zakończonej prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy w Suwałkach w dniu 22 kwietnia 2009 roku. Orzeczeniem tym w całości uwzględniono żądanie powoda (...) w W., który domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych S. G., W. G. (2) i W. G. (1) kwoty 79 207,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na skargę o wznowienie postępowania powód (...) w W. wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 9 maja 2014 roku Sąd Okręgowy w Suwałkach uchylił zaskarżony prawomocny nakaz zapłaty w stosunku do pozwanej W. G. (1) i zniósł postępowanie w tym zakresie (punkt I wyroku); zasądził solidarnie od pozwanej W. G. (1) z osobami, których odpowiedzialność solidarna wynikała z prawomocnego w stosunku do nich nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 22 kwietnia 2009 roku, w sprawie I Nc 14/09 na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 79 207,56 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 kwietnia 2009 roku do dnia zapłaty (punkt II wyroku) i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4 608 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt III wyroku).

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wyjaśnił, że wywiedziona przez pozwaną skarga o wznowienie postępowania w sprawie, sygn. akt I Nc 14/09 została oparta o podstawę wznowienia wskazaną w kodeksie postępowania cywilnego. Skarżąca powoływała się bowiem na nieprawidłowość doręczenia zastępczego, zarówno nakazu zapłaty, jak i pozwu w sprawie sygn. akt I Nc 14/09, co miało pozbawić ją możliwości obrony praw. Sąd Okręgowy przyjął następnie, że przedmiotowa skarga została wniesiona z zachowaniem terminu, o którym mowa w art. 407 § 1 k.p.c.

Analizując dalej akta sprawy sygn. I Nc 14/09 Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że W. G. (1) rzeczywiście została w tym postępowaniu pozbawiona możliwości działania, ponieważ na skutek nieprawidłowego doręczenia zastępczego, nie miała ona wiedzy o toczącym się w sprawie postępowaniu. Zarówno nakaz zapłaty, jak i odpis pozwu zostały złożone do akt ze skutkiem doręczenia w trybie art. 139 § 1 k.p.c., podczas gdy począwszy od 2008 roku pozwana nie przebywała pod adresem wskazanym w umowie kredytu. Sąd zauważył, że zaświadczenie o zameldowaniu potwierdzało, iż od dnia 15 marca 2008 roku zamieszkiwała ona pod adresem: ulica (...) w S., a kierowana do niej na adres: ulica (...) korespondencja wracała z adnotacją, iż adresat wyprowadził się. W ocenie Sądu I instancji, skuteczność doręczenia zastępczego, o którym mowa w art. 139 § 1 k.p.c. uzależniona była zaś od tego, czy doręczenie następuje na adres rzeczywistego pobytu adresata. Doręczania korespondencji w postępowaniu sądowym na nieaktualny adres strony nie konwalidowała przy tym przewidziana w umowie klauzula, że w razie zmiany adresu, W. G. (1) powinna wskazać go wierzycielowi. Wobec powyższego, Sąd Okręgowy przyjął, że pozwana została pozbawiona możliwości zapoznania się z pozwem, treścią nakazu zapłaty, a następnie wniesienia od niego zarzutów, a tym samym została ona pozbawiona możliwości działania. Na podstawie art. 412 § 2 k.p.c. w zw. z art. 401 pkt 2 k.p.c. Sąd Okręgowy uchylił więc zaskarżony nakaz zapłaty i zniósł postępowanie w zakresie dotyczącym W. G. (1).

Odnosząc się następnie do pozostałych argumentów skarżącej dotyczących, między innymi istnienia samego roszczenia, Sąd I instancji uznał je za niezasadne. Wyjaśnił, że pomimo powtarzanej w dokumentacji błędnej daty zawarcia umowy kredytu 31 lipca 2000 roku, zamiast 26 lipca 2000 roku, nie ulegało wątpliwości, iż umowa ta została zawarta, co potwierdziła także W. G. (1). Na umowie widniał jej odrębny podpis, a w jej treści została ona wskazana jako kredytobiorca. Sąd Okręgowy podkreślił, że istnienie wierzytelności z tego tytułu zostało również potwierdzone prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w sprawie sygn. akt I Nc 185/02. Pozwana nie mogła tu skutecznie podnosić zarzutu braku wiedzy o treści tego orzeczenia, ponieważ w tamtym postępowaniu odpisy nakazu zapłaty zostały doręczone dorosłemu domownikowi, na jej już aktualny adres. W ocenie Sądu, okoliczność, że zawierając umowę kredytu pozwana miała przeświadczenie, że to syn powinien spłacać raty kredytu nie przesądzała o nieistnieniu wierzytelności wynikającej z umowy kredytu, potwierdzonej następnie prawomocnym nakazem zapłaty w sprawie, sygn. akt I Nc 185/02. W przekonaniu Sądu Okręgowego, także wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu zawierający

zarówno wyszczególnienie kwot częściowych składających się na kwotę wymagalnego zadłużenia, jak i wskazanie numeru księgi rachunkowej, stanu księgi na dzień 19 marca 2009 roku oraz umowy stanowiącej źródło wierzytelności ze wskazaniem jej stron stanowił wystarczający dowód cesji wierzytelności, a tym samym legitymacji czynnej powoda do występowania w sprawie.

Stwierdzając zatem zasadność zgłoszonego przez powoda roszczenia, Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie II sentencji.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana W. G. (1), która zaskarżyła go w części, w punkcie II i III. Orzeczeniu zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania w stopniu istotnym dla jego wyniku, tj. przepisu art. 233 k.p.c. dokonaniem ustaleń faktycznych sprzecznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym poprzez błędne przyjęcie, iż niniejsze roszczenie nie przedawniło się zgodnie z art. 118 k.c., w sytuacji gdy zostało postawione w stan wymagalności w 2002 roku;

2. naruszenie przepisów postępowania w stopniu istotnym dla jego wyniku, tj. art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i dokonanie sprzecznych ustaleń faktycznych, zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu wysokości i zasadności roszczenia spoczywa na stronie powodowej, która z faktu tego wywodzi skutki prawne oraz błędne przyjęcie, iż powód wykazał właściwymi dokumentami nabycie wierzytelności przypadającej od pozwanej, w sytuacji gdy nie wykazał, ani źródła, czy wysokości oraz nie wykazał, w jaki sposób, od jakich dat oszacował swoje roszczenie;

3. naruszenie przepisów prawa materialnego w stopniu istotnym dla jego wyniku, tj. art. 95 ustawy Prawo bankowe i art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych poprzez błędne uznanie, iż przepis ten w stosunku do konsumentów nadaje moc dokumentów urzędowych wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, w sytuacji gdy dokumenty wystawione w w/w trybie tracą moc dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym bez względu na ich charakter;

4. naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 359 § 2¹ k.c. poprzez błędną wykładnię i niezastosowanie przez przyjęcie, iż powód może domagać się w przedłożonym wyciągu względem pozwanej odsetek w wysokości 33%, w sytuacji gdy najwyższe dopuszczalne prawem odsetki (odsetki maksymalne) wynoszą na dzień orzeczenia sądowego 16% w skali roku;

5. obrazę art. 123 § 1 pkt 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że powództwo wytoczone w 2002 roku przez Bank (...) jest dowodem na istnienie zobowiązania w niniejszym postępowaniu tym bardziej, że z treści uzasadnienia pozwu w sprawie I Nc 185/02 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Olsztynie wynika, że w/w postępowanie obejmuje całe roszczenie ze względu na spłacone zadłużenie;

6. naruszenie art. 385¹ § 1 k.c. poprzez uznanie, iż postanowienia umowy zawieranej z konsumentem pozwaną wiążą ją co do zawiadomień wysyłanych na adres z umowy, w sytuacji gdy pozwana nigdy nie dowiedziała się o przelewie praw wynikających z umowy na powoda.

Wskazując na powyższe, skarżąca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w stosunku do pozwanej oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego za I i II instancję według norm przepisanych; ewentualnie pozwana domagała się uchylecia wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy do

ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenia od powoda na jej rzecz kosztów procesu w postępowaniu za I i II instancje według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej zasługuje na uwzględnienie w całości.

Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego. Nie podziela jednak wyprowadzonego na ich podstawie wniosku, że roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie. Trafny jest przede wszystkim pogląd skarżącej, że zaofiarowane przez powoda dowody nie są wystarczające do przyjęcia za udowodnione okoliczności, których ciężar wykazania, wobec stanowiska pozwanej kwestionującej istnienie dochodzonej pozewem wierzytelności, spoczywał właśnie na nim. Odmienna ocena wyrażona przez Sąd I instancji, nastąpiła z naruszeniem przepisu art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Sąd Apelacyjny przypomina, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a według art. 232 k.p.c. strona w postępowaniu sądowym zobowiązana jest wskazywać fakty oraz dowody na potwierdzenie swoich twierdzeń. Wobec powyższego, nie powinno budzić wątpliwości, że to na stronie powodowej spoczywał ciężar dowodu istotnych dla uwzględnienia żądania zapłaty okoliczności, w tym istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności, jak i jej nabycia przez powoda w drodze przelewu od poprzedniego wierzyciela, czemu nie udało mu się sprostać.

Przede wszystkim stwierdzić trzeba, że Sąd Okręgowy pochopnie przyjął, iż powód wykazał istnienie i wysokość przysługującego mu względem pozwanej roszczenia. Uznając bowiem, że okoliczności te znajdują potwierdzenie w prawomocnym nakazie zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy w Olsztynie, w sprawie sygn. akt I Nc 185/02, zupełnie uszło jego uwadze, iż wydanie tego orzeczenia nastąpiło na podstawie weksla, a od nakazu zapłaty nie zostały wniesione zarzuty. Wskazać natomiast trzeba, że zobowiązanie wekslowe ma samodzielny i abstrakcyjny charakter, a więc niezależny od podstawy prawnej, która spowodowała jego zaciągnięcie. Sąd Apelacyjny stwierdza zatem, że procedujący w sprawie sygn. akt I Nc 185/02 Sąd nie miał okazji, aby merytorycznie badać stosunek prawny wynikający z zawartej w dniu 26 lipca 2000 roku pomiędzy Bankiem (...) Spółką akcyjną Oddział Okręgowy w O., a między innymi pozwaną umowy o kredyt na zakup samochodu. Wprawdzie, pozwana w swoich zeznaniach nie kwestionuje zawarcia samej umowy, na dokumencie której widnieje z resztą jej podpis, ale wbrew stanowisku Sądu I instancji, powyższe nie stanowi dostatecznej podstawy do ustalenia istnienia tej wierzytelności, skoro z różnych względów zobowiązanie to mogło być uznane za bezskuteczne. Należy zauważyć, że w toku postępowania pozwana podjęła próbę przekonania o nieważności przynajmniej części zapisów umowy, które w jej ocenie nosiły znamiona klauzul niedozwolonych.

Podkreślenia wymaga, że tak istnienie, wysokość zgłoszonej w pozwie wierzytelności, jak i sam fakt jej nabycia powód udokumentował przedkładając jedynie wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego. Rację ma jednak skarżąca, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena tego dowodu jest błędna. Odnosząc się szczegółowo do tej kwestii Sąd Apelacyjny, za pozwaną, zwraca uwagę, że w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, w sprawie sygn. akt P 1/10 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta (którym w okolicznościach sprawy niewątpliwie jest pozwana) jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK - A 2011/6/53, Dz. U. 2011/152/900). Podkreślenia zatem wymaga, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 2014 roku, poz. 157). Jak słusznie zauważa skarżąca, powyższe zupełnie uszło uwadze Sądu Okręgowego, który dopuścił się naruszenia tego przepisu. Wyjaśnienia dalej wymaga, że omawiany tu dowód oczywiście może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, ale jego materialna moc zależy od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) (vide: wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011 roku, II CSK 712/10, Lex 1129100). Dopiero wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia. Sąd Apelacyjny przyjmuje, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład właśnie cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Wskazane okoliczności, w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną, powinien wykazać, zgodnie z art. 6 k.c. odpowiednimi dowodami fundusz (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 roku, V CSK 329/12, Lex 1375500).

Mając powyższe na względzie, stwierdzić pozostaje, że samo powołanie się na wyciąg z ksiąg funduszu nie może być uznane za wystarczające, a to z tego względu, iż powód nie przedstawił odpowiedniej dokumentacji, która pozwoliłaby zbadać cesję wierzytelności. Sąd Apelacyjny podkreśla, że w takich warunkach nie sposób skontrolować sposobu ustalenia należności, czyli źródła jej pochodzenia, jak i jej wysokości. W przedstawionych okolicznościach, dochodzący praw powód, nie przekonał zatem Sądu, co do faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne i nie przedstawiał dokumentów, z których wynikałoby istnienie i wysokość przysługującego mu względem pozwanej roszczenia. W konsekwencji, żądanie pozwu nie zasługuje na uwzględnienie.

Nawiązując do dalszych zarzutów apelacji, Sąd Apelacyjny uznaje, że wobec poczynionych wyżej rozważań, bezprzedmiotowy jest zarzut dotyczący przedawnienia spornej wierzytelności. Podkreślenia wymaga, że uchylenie się od zaspokojenia wierzytelności, a przecież temu służy podniesiony zarzut przedawnienia, wchodzi w rachubę tylko, co do takiego uprawnienia, w stosunku do którego aktualne jest to zaspokojenie. Przedawnić się może więc tylko takie uprawnienie, którego odpowiednikiem jest obowiązek zaspokojenia. Zarzut przedawnienia może zatem spowodować oddalenie powództwa tylko wówczas, gdy przedmiotem procesu jest roszczenie w tym właśnie znaczeniu. Na gruncie rozpoznawanej sprawy Sąd Apelacyjny stwierdza tymczasem, że powód nie wykazał istnienia zgłoszonego w pozwie roszczenia, stąd zbędne jest jakiegokolwiek analizowanie tej kwestii. Podobnie rzecz ma się z zarzutem dotyczącym wysokości odsetek, zasądzenia których domaga się powód. Tu również, wobec braku wykazania istnienia, jak i wysokości spornej wierzytelności, kwestia ta nie wymaga szczegółowych rozważań. Niemniej jednak, stwierdzić pozostaje, że zarzut ten opiera się na nieuprawnionych twierdzeniach, ponieważ powoływany przez skarżącą przepis art. 359 § 2¹ k.c. wprowadzający kategorię odsetek maksymalnych obowiązuje z dniem 20 lutego 2006 roku (art. 1 ustawy z dnia 7 lipca 2005 roku o zmianie ustawy kodeks cywilny i zmianie niektórych ustaw Dz. U. z 2005 roku, Nr 157, poz. 1317). Dla oceny okoliczności rozpoznawanej sprawy nie ma on zatem znaczenia, skoro w dacie zawierania przedmiotowej umowy, czyli w dniu 26 lipca 2000 roku przepis ten jeszcze nie obowiązywał.

W przedstawionych okolicznościach, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II i oddalił powództwo w stosunku do pozwanej W. G. (1).

Rozstrzygnięcie to powoduje oczywiście konieczność korekty orzeczenia Sądu Okręgowego w przedmiocie kosztów postępowania, o których należy orzec na nowo, mając na uwadze wynik postępowania, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Wysokość należnych pozwanej kosztów zastępstwa procesowego Sąd Apelacyjny ustala na podstawie § 2, 4 i 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).

W przedstawionych okolicznościach, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny uwzględnił apelację pozwanej w całości.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Wysokość poniesionych przez pozwaną kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490). Do kosztów postępowania odwoławczego zaliczyć również należy poniesione przez pozwaną w postępowaniu zażaleniowym koszty, a to wobec jego wyniku na podstawie 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Do kosztów tych należy uiszczona przez pozwaną opłata od zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 4 lipca 2014 roku wraz z poniesionymi przez nią kosztami zastępstwa procesowego ustalonymi na podstawie § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2014 roku, poz. 1025) w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd Apelacyjny nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3 961 zł tytułem brakujących kosztów sądowych w postaci opłaty od apelacji, od której pozwana była zwolniona w całości.